

днѣло, и началъ да въздыха тѣшкѡ. И по-
диръ кратко молчаніе, священнико началъ
пакъ да говори: не щеше ли да се радвашъ
ѡ все сѣрдце ако бѣхъ ти далъ и дъвъ едно
писмо, написано не ѡ сына ти, но ѡ оногѡ-
ва, който те е обѣчалъ по напредъ, предъ,
да се роди твой сынъ, съ най сладка и най
пламенна любовь, и не съгь такава, каквѡ
то сынъ ти има камто тебе, а съ поголемъ,
и ѡ гѣа, която ты сама шѣрашъ камто
рождѣнныатъ си сынъ. Добрѣ щеше да ти
бже, ако бехъ ти прочелъ и дъвъ това пи-
смо, и щехъ да ти кажемъ, да начнешъ да
обѣчешъ оногѡва, който го е писалъ, и съгь
все сѣрдце да го вѣрвашъ, и да имашъ на
Него гичката си надежда, защото той може
да напрѡви смъртьта за тебе радостна, даже
и грѡво ти да ти се види прекрасенъ, и като
едни братъ, презъ който ще замѣнешъ въ
вѣчншатъ и блаженныатъ животъ, гдѣто
ще живѣешъ въ таково мѣсто, гдѣто смѣръ,
и горкостъ не можатъ да влѣзнатъ и гдѣто
Бсгъ самъ ще штрие слззые ти. Яхъ! дъвъ
щехъ ѡ все сѣрдце да ви благодаримъ отче
честный! и зрече вдовицата: ако бже при
васъ това писмо, то сторѣте милость, и